

پسرانه

پرونده
ویژه

رضا باقری شرف

راه را گم نکنیم

یادمان بیاید که هر سال، آخرین مجلس عزاداری شبهای محرم یکی از دعاهايمان اين است که سال آینده هم توفیق و عمر شرکت در مجالس عزاداری امام حسین را داشته باشیم. خوب... مثل این که دعاها مستجاب شده و امسال هم توفیق شرکت در این مجالس شامل حال زنده‌ها شده و البته خدا بیمارزد آنهايي را که امسال عمرشان کفاف نداد برای شرکت در... حالا که لطف خدا و اباعبدالله‌الحسین باز هم در خانه ما را زده، بد نیست کمی چشم‌هایمان را بمالیم و از نو به برخی مسائل این ایام نگاه کنیم.

تکلیف‌مان را با خودمان روشن کنیم...

اگر در ایام عزای حسینی سیاه پوشیدیم و در مجالس سنگ تمام گذاشتیم، اما مثل گذشته به راه خودمان ادامه دادیم و خدای ناکرده در غفلت‌های سابق مان در جا زدیم، آن وقت ما چکار کرده‌ایم؟! در این صورت بیش‌تر مرید خودمان هستیم یا امام حسین؟! تکلیف‌مان را با خودمان روشن کنیم...

مرید امام حسینیم یا خودمان؟!...

بهتر است قبل از هر چیز، تکلیف‌مان را با خودمان روشن کنیم. مرید چه کسی هستیم؟! هستند کسانی که (شما بخوانید، معدود افرادی که) تمام این شب‌ها عزاداری می‌کنند، بدون این که تکلیف‌شان را با خودشان مشخص کنند!

شور یا شعور؟!

این که «شور باید با شعور همراه باشد» یعنی چه؟! معنی این جمله را با یک حدیث می‌شود واضح و آشکار دریافت.

حدیثی از پیامبر اسلام ﷺ نقل شده است که حضرت می‌فرمایند اگر در مجلسی وارد شوند که گروهی مشغول عبادت و گروهی مشغول مباحث علمی باشند، بی‌درنگ به جمعی خواهند پیوست که مشغول بحث علمی هستند. این‌ها، همه کدهایی هستند برای من و شما که بدانیم، بد نیست در کنار عزاداری و سینه‌زنی و... هرازگاهی پای صحبت اساتیدی بنشینیم که در این ایام بیش از پیش به مباحث اعتقادی می‌پردازند تا من و شما در کنار عزاداری‌مان چراغی برای کوره راه‌های پیش رویمان داشته باشیم.

اسوه یا اسطوره!

این وسط یک بحث می‌ماند که کمی حساسیت برانگیزتر است.

یک بار دیگر باید تکلیف‌مان را با خودمان مشخص کنیم. یکی از مباحثی که کمی دردسر ایجاد می‌کند، اشتباه گرفتن آدم‌ها و جای آنهاست و چون حواسمان پرت جاهای دیگر می‌شود امام حسین (ع) را دم در می‌نشانیم و مثلاً مداح یا میاندار و... را می‌نشانیم بالای مجلس جایی که خود آقا باید بنشینند و تا جایی پیش می‌رویم که برخی از خدام این مراسم‌ها برایمان حکم اسوه و شاید اسطوره را پیدا می‌کنند!

بعضی‌ها را دیده‌اید که سر و دست می‌شکنند و به هر دری می‌زنند که در مجلس مداحی مداح خاصی که مد نظرشان است شرکت کنند.

مانند مداح مورد علاقه‌شان لباس می‌پوشند. مشابه ایشان محاسن می‌گذارند. آرایش مویشان را با ایشان همسو می‌کنند و حتی زنگ گوشی تلفن همراهشان را به صدای ایشان اختصاص می‌دهند کم‌کم کار به جایی می‌رسد که عکس و پوستر حرمین شریفین کربلا، جای خودشان را به پوسترهای مداح مورد علاقه‌شان می‌دهند تا این‌جا اشکال ندارد، خوب به مداح امام حسین (ع) علاقه دارد دیگر. خود آقا هم خدامش را دوست دارد اما گاهی کم‌کم، همه چیز تغییر می‌کند.

اسم این اتفاق چیست؟! مرید امام حسینیم یا مرید آقای...؟! تا جایی که آن مداح بزرگوار می‌شود امام حسین. حرف زدش، راه رفتش، فکر کردنش فقط آقای فلانی، در حالی که شاید امام حسین (ع) جور دیگری راه برود، حرف بزند و فکر کند.

نیت‌ها را خالص کرده‌ایم؟!

طبیعی‌ست که همه دوست دارند گوشه‌ای از کارهای هئیت را به عهده بگیرند و بیرق نگه‌دار راه سیدالشهدا باشند. یک نفر ظرف‌ها را می‌شوید، دیگری چای می‌ریزد، چند نفری پذیرایی می‌کنند، یکی دو نفر مداحی می‌کنند، عده زیادی دست‌شان توی جیب‌شان است و هزینه‌های این شب‌ها را به عهده می‌گیرند و خلاصه هر کسی به طریقی سعی می‌کند از قافله عقب نماند. اما اگر نیت‌ها برای رضای خدا نباشد تمام زحمات را باد می‌برد. (اصلاً چرا باد؟! همه را شیطان نابود می‌کند)

اگر تمام این کارها را کردیم و یک لحظه (و فقط یک لحظه) نیت‌مان رضایت رئیس و یا سایر بزرگان هئیت شد و یا در اعماق دلمان انتظاری در مقابل این اعمال‌مان ایجاد شد که مثلاً چرا از من تشکر نکردند یا چرا اسم مرا نبردند یا این که چرا پرچم را به آن یکی داد و به من نداد و مثلاً... و مثلاً...، آن وقت است که باید برویم کشکمان را بساییم. مطمئن باشید بزرگان هئیت هم نیت‌شان برای رضای خداست. این که امام حسین (ع) هر کسی از در خانه‌اش رد شود، نمی‌گذارد دست خالی برود ربطی به من و شما ندارد. این لطف آقااست. اما ما نباید برای کسی کار کنیم و مزدمان را از دیگری بخواهیم.

همه اینها برای چیست؟

بارها در مجالس و پای منبرها شنیده‌ایم که «ایها الناس... امام حسین (ع) شهید نشدند، جز برای احیای امر به معروف و نهی از منکر... برای نماز»

بحث در مورد امر به معروف و نهی از منکر بسیار گسترده است از این که «اصلاً به ما چه» گرفته تا این که «هر کس را توی کور خودش می‌گذارند» و این که «تو خودت را درست کن» و... اما گذشته از همه اینها یکی از مواردی که شامل احیای امر به معروف و نهی از منکر می‌شود، همین بحث نماز است.

چند نفر از مائیکه تا نیمه‌های شب در هیئات حسینی به سینه‌زنی و عزاداری مشغول می‌شویم، نماز صبح‌مان قضا نمی‌شود؟!

دوستی داشتیم که در ایام تاسوعا و عاشورا، صبح کفش‌ها را می‌پوشید و شب در می‌آورد. و به این خدمت‌گذاری افتخار می‌کرد. اما در حین این خدمت‌گذاری نمازشان فدای خدمت‌شان می‌شد. قبول باشد!

